

Més enllà de la batalla de Barcelona

Els candidats a l'alcaldia

PSC

Maragall

L'alcalde de Barcelona durant les tres últimes legislatures.

CiU

Roca

El candidat convergent amb possibilitats reals de vèncer.

PP

Lacalle

La cara més amable d'un PP que puja força a la ciutat.

IC

Vintró

La sòcia de govern de Maragall que es vol reforçar.

ERC

Rahola

Una nova candidata per aconseguir el retorn d'ERC.

El 28 de maig seran elegits els quaranta-un regidors del nou consistori barceloní, però la batalla de Barcelona no s'extingirà pas l'endemà: hi pot haver ferits, o més conspiracions de saló. El nou mapa polític de l'Ajuntament promet ser mogut.

A Barcelona el 28 de maig, a més d'un alcalde, es decidiran moltes més coses. Totes les forces polítiques catalanes s'hi juguen alguna cosa més que no un grup poc o molt nombrós de regidors, o el color polític d'un alcalde. El capital polític dels protagonistes de l'anomenada batalla de Barcelona i la delicada situació interna de la majoria de forces polítiques converteixen aquestes eleccions en un termòmetre que tots els afectats faran servir, l'endemà mateix de les eleccions, per prendre la temperatura de cada partit a la centèsima.

D'entrada, dos de les principals figures de la política catalana, Pasqual Maragall i Miquel Roca, rivalitzen directament per la mateixa plaça i, per tant, només un en sortirà vencedor. Maragall aspira a conservar el càrrec, amb el balanç de la feina feta com a millor atot del programa electoral i fent d'alcalde fins a l'últim minut com a estratègia de campanya. Si se'n surt, continuarà essent el candidat *in pectore* del socialisme català a disputar algun dia la presidència de la Generalitat a Jordi Pujol, una plaça que el PSC té pendent des que Raimon Obiols va dir que, amb tres intents, ja en tenia prou. Si perd, la carrera de Maragall farà un daltabaix important, no definitiu, però suficient perquè el PSC tingui un problema de candidat a les autonòmiques. Roca té, en canvi, la possibilitat de donar, per primera vegada a la història, l'alcaldia de Barcelona a CiU i, de passada, fer-se un espai propi en la política catalana, que li permetria de situar-se avantatjosament en la graella de sortida, encara llunyana, del postpujolisme. En cas contrari, el seu paper se centraria exclusivament a ser el secretari general de CDC, amb menys projecció pública, i veuria congelades, temporalment, les altres aspiracions.

Més enllà dels lideratges, la pugna PSC-CiU també és decisiva a l'hora de mantenir o modificar els equilibris de la política del Principat. El PSC té en l'Ajuntament de Barcelona i en la Diputació el seu màxim poder institucional a Catalunya. Des d'aquestes institucions, i amb la seva participació en el govern de l'estat, els socialistes catalans han pogut portar a terme el seu projecte polític i han pal·liat l'absència de projecció política en el terreny autonòmic, amb una Generalitat guanyada per Jordi Pujol i un Parlament de Catalunya on topen amb una majoria absoluta nacionalista, impermeabilitzada des del 1993 per l'acord CiU-PSOE. Mantenir aquest espai que hi ha en joc el 28 de maig és encara més necessari, donada la inestabilitat de la cúpula del partit del congrés de Sitges ençà. El primer secretari del PSC, Raimon Obiols, ja té a punt una renovació del partit -s'ha parlat fins i tot de refundació- que ha conge-

lat per no distòrcer la campanya electoral, però que pensa dur a terme poc després dels comicis. De moment, Maragall ha aprofitat aquesta situació de debilitat de la cúpula del seu partit per fer la seva llista sense consultar ningú, només seguint criteris personals. Han caigut alguns obiolistes, com el tinent alcalde Lluís Armet, però no per problemes de partit, sinó per discrepàncies sobre qüestions del consistori.

Convergència i Unió tampoc no defuig la batalla i juga en aquestes municipals totes les cartes. Els nacionalistes de Jordi Pujol tenen una assignatura pendent: el consistori barceloní, que els ha estat negat una volta i una altra. El president de la Generalitat ha recordat diverses vegades que això impedeix a CiU de culminar el projecte de país que impulsa. El que és cert és que per Jordi Pujol la presència de Pasqual Maragall com a veí de plaça li és incòmoda, sobretot aquests darrers anys, que l'alcalde ha anat incrementant el seu pes polític i ha anat topant amb Pujol, fins i tot en les institucions europees, com l'Assemblea de Regions d'Europa. Si Roca venç Maragall, Pujol veu desaparèixer un contrapès en la política catalana, un possible futur competidor electoral i un contrincant en la política regional europea.

Tres aspirants a decidir. Per sota del PSC i de CiU, tres en discòrdia pugnen per ser decisius en la configuració del futur govern municipal. Iniciativa per Catalunya, ERC i el PP intentaràn, amb els seus regidors, de fer cotitzar la seva minoria. Iniciativa ja ha participat en el govern abonant Maragall, i res no fa pensar que vulgui canviar d'orientació. La llista, la continua encapçalant Eulàlia Vintró, partidària dins la seva formació de l'acord amb els socialistes. Els crítics a aquesta línia, com Antoni Luchetti, ja no repetiran de regidors. IC manté en aquestes eleccions un duel obert amb ERC, que només s'explica en clau de política catalana, car la formació comunista vol disputar als independentistes l'estatut de tercera força política al Parlament en les eleccions autonòmiques vinents. El primer enfrontament entre ambdues formacions va tenir lloc fa uns mesos per disputar-se l'espai, i sobretot la imatge, dels Verds -pugna en què ha reeixit Iniciativa-, i s'ha anat aguditzant, a mesura que avançava la pre-campanya, amb un creuament constant d'acusacions. És previsible que Eulàlia Vintró i Pilar Rahola protagonitzin la versió femenina de la batalla de Barcelona.

Pilar Rahola ha assumit el repte de tornar ERC al consistori barceloní. Àngel Colom va optar per la diputada com a cap de llista, desplaçant Carles Bonet a un alt cost intern.

Després del 28 de maig, aquest cost intern pot restar saldat si Rahola és regidora, però, si no, Colom es trobarà amb un difícil congrés del partit, previst per al juliol. Els crítics a la seva gestió capitalitzarien els mals resultats contra seu i podrien vertebrar una alternativa més sòlida que no les que Colom ha hagut de resistir fins ara als congressos d'ERC. Si Rahola aconsegueix un lloc a l'Ajuntament, consolidarà el lideratge de Colom i el seu mateix, cada dia més important dins la formació independentista. I demostrarà una altra cosa: que la seva persona aporta noves franges electorals a ERC. El dilema que pot tenir

José María Aznar, líder del PP. Els populars poden tenir la clau de volta de l'Ajuntament de Barcelona.

El factor espanyol

La rellevància política de l'Ajuntament de Barcelona va molt més enllà de l'àmbit estrictament municipal, i supera també el marc de la política catalana. L'Ajuntament de Barcelona és el més important de l'estat que encara controlen els socialistes i és, per tant, una plaça a preservar al preu que sigui. Les municipals del 28 de maig arriben en un moment en què CiU és a la vegada principal rival del PSC per disputar-li l'alcaldia de Barcelona, però també suport fonamental del govern del PSOE a Madrid perquè pugui mantenir-se en el poder.

Aquesta dualitat, a més de ser un dels possibles temes de campanya –tot i que Roca i Maragall l'eviten per motius diferents – afectarà sens dubte la composició de majories del futur consistori, en què hi haurà un tercer en discòrdia, el PP. En la lògica política espanyola, el PP té molt d'interès a desbancar els socialistes dels màxims llocs de poder, ni que sigui pactant. Però, en la lògica política catalana, el PP no està interessat a donar als nacionalistes el poder al consistori. Almenys aquesta és la lògica que marca el seu líder, Aleix Vidal-Quadras.

L'aritmètica electoral previsible –tret que hi hagi sorpreses d'última hora– fa preveure un resultat molt ajustat entre convergents i socialistes, cosa que multiplicaria l'interès dels regidors que pugui aconseguir el PP. Del partit d'Aznar pot dependre el nou batlle de Barcelona, i és molt possible que hagi de triar. Serà el moment de veure si s'imposa la lògica Vidal-Quadras o la *raó d'estat*. Si el PSC guanya, sol o amb el suport d'IC, no hi haurà discussió, i l'alcalde serà Pasqual Maragall; però si el candidat més votat és Miquel Roca, i no aconsegueix majoria suficient, el PP haurà d'optar. Barcelona es pot convertir en el laboratori d'assaig d'un futur acord, en l'àmbit de l'estat, CiU-PP. Als populars de Madrid els interessa d'obrir ponts de diàleg amb els nacionalistes, per més que Miquel Roca no sigui el seu interlocutor preferit. Però aquest, en cas que fos el candidat més vota –sense majoria absoluta–, podria optar també per començar a governar en minoria i esperar que les eleccions autonòmiques i les legislatives clarifiquessin el mapa polític.

P. M.

Esquerra Republicana de Catalunya, l'endemà de les eleccions, si té regidors, és de saber quin alcalde afavoreix, amb els seus vots o la seva abstenció. De moment, cap dels seus dirigents no s'ha pronunciat en un sentit o en un altre. L'únic que hi ha confirmat és que no donaran suport a un govern municipal amb el PP.

El PP afronta aquestes municipals amb la voluntat de ser un partit frontissa. El previsible ascens en nombre de regidors el vol invertir en governabilitat. Enric Lacalle, el cap de llista, té una posició més suau que no el seu cap de files, Aleix Vidal-Quadras, quant a la possibilitat de col·laborar amb Convergència i Unió. Les picabaralles entre Lacalle i Vidal-Quadras han sortit a l'hora de confeccionar la llista. La proposta de Lacalle posava al número dos un altre crític de Vidal-Quadras, Alberto Fernández Díaz i deixava per al vuitè lloc, per sota del representant de les joventuts, Emilio Álvarez, actualment regidor i afí a Vidal-Quadras. El conflicte, l'ha hagut de resoldre la direcció espanyola del PP de Madrid, que ha mantingut els noms que proposava Lacalle, però promovent Álvarez al número quatre. Un protagonisme de Lacalle en el futur consistori aniria en detriment del lideratge de Vidal-Quadras, ja prou qüestionat en la secció catalana del PP per la seva política excessivament bel·ligerant envers CiU.

Pere Martí